

מסורת הש"ס

(א) וְכִי־מַכֵּה (ב) לָקַח־נָסִיחַ
 שָׁלַח מֵהָ: (ג) לָקַח־נָסִיחַ
 (ד) מִלֵּוֹי הַמִּצִּיבֵּי דְמוּתוֹ עָלָיו
 כְּדֹאֲמָרְתָּן שֶׁ' מִי שֶׁמָּת קוֹנֵן
 לְמֹתוֹ וְאִתְּלִין בְּכַחַת מֵהָ
 (ה) לְחַבֵּר רִי"ח' עַל דְּבַעַי
 קָרָן אֵלֶּה שֶׁלֹּא הַמִּצִּיבֵּי דְמוּתוֹ
 אֵלֶּין לְחַבֵּר כָּלֵל דְּרִי"ח'
 (ו) וְכִי־מַכֵּה נָסִיחַ עַל קוֹנֵן
 הַיְכָלוֹ שֶׁמִּפְתָּח הַיְכָלוֹ הָיָה
 בְּכִסְיוֹ אֵלֶּם לְפָנֵינוּ לִיחָף
 וְשֶׁס' מִדֵּי הָיָה אֵלֶּם
 שֶׁנִּסְתַּלְּחֹתוֹ כִּי"ח' (ז) וְיִשְׁמַע
 מִתּוֹ' מִלֵּוֹת, מִי דְמוּתוֹ עַל דְּבַעַי
 לִי: וְכֵן וְכֵן מִתְּלֵי דְמוּתוֹ'
 נִיטְרִין מִי: וְכֵן וְכֵן לִיחָף וְכֵן
 כִּי־מַכֵּה עַל קוֹנֵן:

הנהגות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

מתני' בעל הבית שהיה
שותק. עיין לעיל דף מט
פ"א תד"ה פירוש:
תוס' ר"ה ור"ש לשעמיה
וכו' בחצר שבמבוי. לקמן
דף פה ע"ב:

מוסף רש"י

כלך אצל יפוח. היה לך
ליך אצל יפוח למחן
לכהן (ב"ח ב"ב). לשלש
הצירות. זו אלה וזו
הצירות. ופחותה לרה"ר.
דכל אחת רשות לעולם
ואין לה דרשות הרגל זו
על זו, דאי הוה להו זו
למסחורו אקרה פנימית
אחיצוה, דאחיצוה כפני
עלמה אקרה כל אחת
לפחותה (שם).

אע"פ שהחזיק בו'. לקמן פריך מאי
המחזיק על הדד: משמיכה. שגג
לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר
דאסר משום דהחזיק הוא והכי איבעי ליה
בנכסיו אומר (ב): אע"פ שלא החזיק.

[illegible]

היה מרבי מנותה בנתינתה לדמרי
 יורש אחר ב"ש היא: כלך אלל
 ויפוט. בני תורס את כל מרירי שלל
 נדמעת מניא (דף קכ.) כל בעל
 הכית ומלל שהוא תורס ואמר לו
 כלך אלל יפוט אלס יל לו יפוט מהן
 המרומותו מרומה דגלי דעמיה דניחא
 ליה אמרתינן כמאן דשויה שית
 דמעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השחא
 גלי דעמיה דמעיקרא דנריותא ניחא
 ליה אלל ששח ולא עירב ולא הוה
 ליה אקניי רשותא בשבת: ומיקנא
 דרשותא בשבת אסור. דדמי למקח
 וממכר: **בתנ'** שיהי שוקא עס
 שמיני. שמיניו לשם שופותא בעלגלג
 ויהי לשם שמוק: מזה כיון ולזה כיון
 כיון דנשחא מרוב ליה בכלי א':

לזה בין וזה בשמן. אין זה שימוך
א' ואין יכול למשוך עליו שער חתוך
בשני כלים: **בג'** אמר רב ובכלי אחד.
שכונן היה ששופותו ככלי אחד אבל
בשני כלים לא ואמ"ר דלרמי ב"ה
בספרק מי שהולאיוהו (לעיל דף מטו).
עירוב החנות לשם כלים שער ההם
הוא דמשיקרא לשם עירוב גבו ומליוהו
לנחלו ואמרינן אכל הכא לנלוה לשם
שימוך הוה בכלי א' אין בב' כלים
אלא: **יו** ויון ראו לערב. הלכך אע"פ
דנלוה לערבה שמרין עליה: ואפי'
דלמך **בין ויון בשמן**. בתמיה. הלא לא
נחוי לערוב: **שכן ב' מבואות**. ולא
בשימוך דמבי אחד קאמר אלא עם
שנשתתפו בין ועם זה בשמן ושני
עירובי ק: **ור"ש עשמי**. דלמך
נחצר אחת יכולה לערב ב' עירובין
עם ב' מבואות ואע"פ שלא שימפו
המבואות יחד ה"ל אע"פ שאין
השימוף מחובר יחד הלא הותרו
המבואות עם זה הלא מותרת

שניהם ולא גורעין דילמא אחי לאפוקי
וילרבנן דמתני' אם נשחטפה ציין ונש
עירובי יניהו כיון דצ' המבואות אסורין
בבבדי בדידי. אם רוצין בני מבוי זה
לאו אמילתיהו קאי דלילו רב

הדר פרק ששי עירובין

פ' שהחזיק כו': אומר.
גה עירוב: אע"פ. פריך
וליכא דאסר עליה והאי
יתני אם החזיק ישראל אחר

אע"פ שהחזיק ישראל אחר בנכסיו אוסר משחשיכה אע"פ שלא החזיק ישראל אחר אינו אוסר הא גופא קשיא אמרת מבעוד יום אע"פ שהחזיק ולא מיבעיא כי לא החזיק אדרבה כי לא החזיק לא אסר אמר רב פפא אימא אע"פ שלא החזיק והא אע"פ שהחזיק קתני ה"ק אע"פ שלא החזיק מבעוד יום אלא משחשיכה כיון דהוה ליה להחזיק מבעוד יום אוסר משחשיכה אע"פ שלא החזיק ישראל אחר אינו אוסר אע"פ שלא החזיק ישראל אחר ולא מיבעיא כי החזיק אדרבה כי החזיק אסר אמר רב פפא אימא אע"פ שהחזיק והא אע"פ שלא החזיק קתני ד"ק אע"פ שהחזיק משחשיכה כיון דלא הוה ליה להחזיק מבעוד יום אינו אוסר קתני מיתת רישא אוסר אמאי אוסר ניבטל מאי אוסר קתני ב"ש שיבטל ר' יוחנן אמר תתני' מני ב"ש היא דרמרי אין ביטול ישות בשבת דתנן מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משתחשך אמר עולא מ"ט דב"ה נעשה באומר כלך אצל פות אמר אביי מת נכרי בשבת מאי כלך אצל פות איכא אלא הכא בנהא קמפלגי דב"ש סברי ביטול רשות יקנא רשותא הוא ומקנא רשותא בשבת אמר רב"ה סברי אסתלוקי רשותא בעלמא הוא ואסתלוקי רשותא בשבת שפיר דמי: **מתני'** בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה בין ולזה בין אינן צריכין לערב לזה בין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: **מ'** אמר רב ובבבלי אחד אמר רבא דיקא למי ערב אינן צריכין לזה בין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בבלי אחד סיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ויין מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה אחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה בין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מכוואות יר"ש למעמיה דרנן אפר ר"ש למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לחד"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי תתם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהרי בעל הבית אבל

ס' ששבתו במבוי זה למבוי זה דרך חצר זו: למה הדב' ^(א) הו' להו' ב' המבואות כמי שנשחתפו יחד ושפיר ע' עם זה היא נמי אסורה עממן ושניהן אסורין עמה כד שחמש בזה נריכין לערב ולתת כולן פת בחצר זו. ^(ב) בחצר שבין ב' מבואות אפי' לזה ביין ולזה ביין

צריכין לערב. אוקמה רבה בחצר שבין שני מכזאות, וכגון שיש ל
אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו כו'. ודחי
הת הן. ושני ליה מאי אין צריכין לערב דקתני במתני', אין צריכין לערב ש

עא.

סדר א ב ג מ"ב פ"ב מהל'
עירובין הל' ח עוש"ט
א"ר ח סימן שעה סעיף ה'
ס"ה ד ה ו מ"י פ"ה
מהל' עירובין הל' א
טור א"ר סי' שסו וש"ע
סי' שסו סעיף ג בהג"ה:

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

ולזה בין אינן צריכין
אוקימנא בומן שהיין
של שניהם הוא בכלי
אחד. וכן אכ"י ודחה
ואמר אפי" בשני כלין
הראיל וראויין לערב(ין)
אין צריכין עירוב אחד.

זו, הכא קתני אין צריכין
יכין לערב דקתני במתני.